

Gaelen Foley

Hriešne pokušenie

Gaelen Foley

Hriešne pokušenie

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Gaelen Foley: Her Every Pleasure, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Ballantine Books, an imprint of The Random House Inc., New York,
preložila Barbora Andrežálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2014 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Barbora Andrežálová 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © John Ennis
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1996-5

Prvá kapitola

Anglicko, 1818

Temnou jesennou nocou sa ozýval dupot konských kopýt. Kráľovský koč uháňal v sprievode ozbrojených jazdcov po pustej ceste vedúcej hustým lesom.

V koči sedela naproti svojej dvornej dáme čiernovlasá princezná Sophia z Kavrosu. Pohrúžená do myšlienok hľadela na tmavú spleť hustých konárov, ktoré sa mihali za oknom. Malé nástenné svietniky vrhali tlmené svetlo na jej exotické črty tváre a zamyslený výraz.

Už to nepotrvá dlho.

O niekoľko hodín dorazia k hradu na tajné stretnutie s britskými diplomatmi.

V duchu si opakovala vášnivú reč, ktorú mienila predniesť pred lordmi z ministerstva zahraničia, zatiaľ čo koč ďalej monotónne hrkotal po ceste.

Toto je ten osudový večer. S úderom polnoci dovŕši dvadsaťjeden rokov a konečne bude dospelá. Už ju viac nebudú môcť odmietiť s výhovorkami a protestmi, že je príliš mladá na vládnutie.

Nastal čas, aby britská vláda dodržala svoj sľub a vrátila Sophiu na rodinný trón. Jej ľud si to zaslúži. Boh vie, že si už vytrpel dosť.

Nepokojne pozrela na svoju spoločníčku. „Koľko je hodín, Alexa?“

Pôvabná blondína pri tom oslovení nadskočila.

Obe boli z dnešnej noci, ktorú si tak dlho plánovali, nervózne.

V stávke bolo príliš veľa.

Alexa si skontrolovala hodinky na retiazke. „Štvrt na desať,

vaša výsosť. Ubehlo celých desať minút, odkedy ste sa ma to naposledy opýtali," dodala s napätým úsmevom.

Sophia zvrátila obočie a netrzeplivo pozrela z okna. Neúctivý tón spoločníčky sa jej však vôbec nedotkol. Alexa bola s ňou už dosť dlho na to, aby si mohla dovoliť upustiť od etikety. Jej predkovia boli po celé generácie dvoranmi kráľovského dvora a nasledovali svojich pánov dokonca aj do exilu v Anglicku, keď ich krajina padla do Napoleonových rúk. Mladá blondína bola jej dvornou dámou už od čias, keď mali obe sotva pätnásť, a Sophia dobre vedela, že jej uštipačnosť pramení z nervozity.

„Čo ste taká zachmúrená?“ spýtala sa jej Alexa. V hlase jej bolo počuť náznak neistoty, hoci sa snažila pôsobiť vyrovnané. „Nie každé dievča dostane k svojim narodeninám kráľovskú korunu, nemám pravdu?“

„Radšej nepredbiehajme,“ odvetila princezná vecne.

Človek, ktorý zažil toľko nečakaných životných zvrátov ako ona za posledných pár rokov, sa skrátka naučí na nič sa nespoliehať.

Napríklad ani na pomoc Angličanov.

Nemyslela si, že ju hneď odmietnu, lebo situácia na Kavro-se sa v poslednom čase dosť zhoršila. Nepochybovala však, že anglická vláda sa ju bude snažiť držať na uzde. Ale chvíľu by to vydržala, aspoň kým si neupevní moc.

Časom však zistia, že má v pláne oveľa viac, než len slúžiť záujmom Britskej koruny.

Jej ľud zúfalo potrebuje skutočného vládcu. Nikdy si ani nepomyslela, že raz bude vládnuť ona, ale keďže jej otca aj oboch bratov zavraždili, kráľovské povinnosti teraz pripadli jej.

Bola to, pravdaže, veľmi nebezpečná úloha. Jej rodina mala mnoho nepriateľov a jej vstup do verejného života na ňu priťahne ich pozornosť.

Ale na tom nezáležalo. Veľký statný Leon, jej hlavný osobný strážca už od detstva a súčasný veliteľ bezpečnostných zložiek, ju dobre pripravil na všetky situácie.

Nuž a práve v tej chvíli priklusal ku koči, sklonil nahladko oholenú hlavu a nakukol do okna. „Ako sa máte, dámy?“ veseľým hlasom prehlušil vŕzganie koča a dupot konských kopýt.

„Celkom dobre,“ uistila ho Sophia.

„Len sme trochu netrpezlivé,“ dodala Alexa a prenikavo pozrela na priateľku.

Leonov typický úškrn ich obe aspoň trochu upokojil. „Všetko najlepšie k narodeninám, vaša výsosť.“

„Ešte nie!“ namietla princezná so žiarivým úsmevom.

Hovoril jej to celý deň.

Chcela, aby ten okamih nastal až vtedy, keď bude mať pred sebou všetkých tých povýšeneckých diplomatov. Potom na nich vytiahne svoj kráľovský rodný list a napchá im ho do gágorov, ak sa opovážia namietiť voči jej právu na trón.

Vtom Leon pozrel pred seba a zvážnel. Sophia ucítila, že koč začal spomaľovať.

„Čo sa deje? Blížime sa k mostu?“

„Čosi je na ceste,“ zamumlal strážca.

„Čo je to?“

„Nie som si istý. Vyzerá to ako rozbitý voz. Zastríte si okná,“ prikázal. Potom mľaskol na koňa a pohnal ho vpred.

Sophii sa razom rozbúchalo srdce.

Pozrela na Alexu, ktorá celá zbledla, a obe poslušne stiahli tenké kožené rolety, každá na svojej strane koča.

„Z-zrejme o nič nejde,“ hlesla dvorná dáma, s hrôzou hľadiac na dvere koča. Princezná však nemienila nechať nič na náhodu. Rýchlo zamkla dvere, vyhrnula si dlhý karmínový cestovný plášť, vykasala sukne a odhalila puzdro s dýkou, ktoré nosila na stehne.

Ak si myslia, že ma dostanú tak ľahko ako mojich bratov, tak sa pekne mýlia, povedala si v duchu.

Alexa s vytreštenými očami sledovala, ako vytiahla lesklú čepeľ z pošvy, potom rozvážne otvorila tajnú priehradku pod sedadlom, vybrala z nej nabitú pištoľ a podala ju priateľke.

Dvorná dáma rázne pokrútila hlavou.

„Vezmi si ju,“ prikázala jej Sophia.

„Ale...“

„Len pre istotu. Upokoj sa.“ Sama si vzala druhú pištoľ a natiahla kohútik.

Jej otca otrávil. Georgia utopili. Kristosa dobodali v nejakej tmavej uličke vo Viedni. Všetky silné európske impériá prahli po jej domovine, malej, ale strategicky umiestnenej reťaze gréckych ostrovov, tvoriacej bránu medzi východom a západom. Sám Napoleon vyhlásil, že ten, kto vládne Kavrosu, môže kontrolovať celé Stredomorie, a tým ovládať aj západnú Európu. A práve preto víťazní Briti po jeho porážke vyhlásili Kavros za svoj protektorát.

Avšak počas všetkých tých strašných rokov vojny a chaosu, počas ktorých Sophia vyrastala v exile v Nottinghamshire, prechádzala jej úbohá rodná zem z rúk do rúk. Najprv ju dobyli Francúzi pod vedením Napoleona, potom sa jej zmocnili Habsburgovci z rakúskeho cisárstva, no tí ju museli neskôr prepustiť ruskému cárovi. Navyše tu bola neustále prítomná hrozba v podobe desivého Turka Aliho Pašu a nevyspytateľných sultánov Osmanskej ríše.

Ktorákoľvek z týchto mocností môže mať s Kavrosom nejaké úmysly, takže ona ako dedička trónu musí byť spolu s Leonom a všetkými chrabrymi gréckymi strážcami v plnej pohotovosti, aby ju nepostihol rovnaký strašný osud ako zvyšok jej rodiny.

Takto ozbrojená však dokázala čeliť akejkoľvek hrozbe. Pevnejšie si ovinula svoj plášť – veľmi špeciálny –, aby poriadne zakryla kráľovskú róbu pod ním. Zvonka začula nejaké hlasy. Snažila sa rozoznať slová, dúfajúc, že je to naozaj len nejaký anglický farmár, ktorému sa cestou na trh pokazil voz.

Vtom si všimla, že Alexa je od hrôzy celá meravá a biela ako stena. Prišlo jej bezmocnej priateľky Íúto a tak sa nadýchla, aby jej povedala, že sa nemá čoho obávať. Avšak skôr než stihla vydať hláska, koč sa zaknísal a prudko zastavil. Nocou sa ozvali výstrely. Všetko sa to zomlelo veľmi rýchlo. Kone vy-

strašene erdžali, muži kričali, Alexa vrieskala a Sophia sa zúfalo usilovala sústrediť na zvuky toho chaosu vonku.

Na neistotu nebol čas.

Krv jej pulzovala v ušiach. Pripravila si zbrane a vyštekla na hysterickú priateľku: „Upokoj sa!“

Sama však mala problém zachovať rozvahu, najmä keď jedna z guliek odrazu prerazila okno a roztrhla koženú roletu. Rýchlo odvrátila tvár pred spŕškou črepín, zatiaľ čo Alexa si zakryla hlavu a s ďalším výkrikom sa hodila na sedadlo.

Keď sa Sophia opäť obrátila k oknu, roleta ešte visela na svojom mieste, ale cez dieru sa dnu načahovala čiasa ruka v čiernej rukavici a šmátrala okolo kľučky až k zámke.

Prižmúrila oči a zúrivým pohľadom ju sledovala. Vedela, že si musí šetriť náboje.

Zaťala čeľusť, napriahla sa a z celej sily zabodla votrelcovi dýku do predlaktia. Spoza okna sa okamžite ozval bolestivý rev a ruka sa hneď stiahla. Ďalší z útočníkov vzápätí zámku odstrelil, ale Sophia bola pripravená aj naňho. Maskovaný muž prudko otvoril dvere na koči a zmeravel zoči-voči hlavni jej pištole. Letmo si spomenula na svojho otca a bratov, stlačila kohútik a chlap bol na mieste mŕtvy. Kým sa však načahovala po druhú pištoľ, ktorú Alexa pustila, hneď sa objavil ďalší. Vystrelila aj naňho, ale ruky sa jej už tak triasli, že ho guľka len škrabla.

Cez otvory v jeho maske videla, ako sa mu v temných očiach zablysla nenávisť.

Čosi vyštekol a ona by prisahala, že ju práve po turecky preklial. Potom sa nahol dnu a zdrapol ju za ruku, snažiac sa ju vytiahnuť z koča. Keď sa naňho zahnila dýkou, priložil jej k hlave zbraň, ale nevystrelil.

Takže ma chcú živú, pomyslela si.

V tom krátkom okamihu, keď hľadela do útočnickových očí, periférne zbadala Leona, ako sa k nemu zakráda. Z celej sily sa však usilovala sústrediť, aby čo i len letným pohľadom nič neprezradila.

V nasledujúcej sekunde padol zloduch na zem so strážcovou dýkou zabodnutou hlboko v krku.

Hneď vzápätí ju už Leon ťahal z koča k jednému z osedlaných koní.

„Choďte, choďte,“ náhlil ju, držiak sa za bok. „Červená sedmička, počujete? Červená sedmička! Spomínate si, vaša výsosť?“

„Červená sedmička?“ hlesla. „Ešte nikdy som ten kód nepoužila!“

„Ale teraz ho potrebujeme,“ vyhrkol. „Rozumeli ste mi?“

„Áno, áno, pamätám si ho. Leon, ste zranený?“ zvolala hlasom plným obáv.

„O to sa nestarajte, nič to nie je. Choďte!“

Už nemohla ďalej váhať.

Ešte nikdy nevidela v jeho tvári taký výraz. Výraz plný strachu a obáv. A vtedy si to uvedomila: prelomili jej obranu.

Kód Červená sedmička znamenal, že jej muži jej už viac nevedia zabezpečiť ochranu. Môžu ju len kryť, aby dokázala ujsť. „Alexa...“

„Oni idú po vás. Mŕtva svojmu ľudu nepomôžete. Tak choďte už!“ zreval Leon.

Za tie roky si zvykla poslúchať ho na slovo. A tak sa vyšvihla do sedla, zatiaľ čo sa jej prísny ochranca načiahol do koča a podal jej vak a kompas.

Prikývla.

„Nájdem si vás, hneď ako sa bude dať.“

„Pozor, za vami!“ skríkla.

Strážca sa zvrtol a tresol ďalšieho zamaskovaného chlapa do tváre. Opäť sa strhla mela. Sophia rýchlo pozrela na kompas a obrátila svojho koňa na sever.

Pustila sa do cvalu, ale jeden z útočníkov sa ešte pokúsil chytiť jej hnedáka za uzdu. Bleskovo zviera zvrtila a nemilosrdne koplá muža do brady. Hlava mu padla dozadu, zatackal sa a zrútil na zem.

Nato sa rýchlo obrátila správnym smerom, popchla koňa do slabín a odcválala preč.

Červená sedmička, červená sedmička. Protokol vedela odrecitovať hádam aj pospiatky, toľkokrát sa to spolu učili. Tri kilometre na sever, bez ohľadu na to, či tadiaľ povedie cesta, alebo nie. V tomto prípade nie. Hnala koňa rovno na kamenný múr obkolesujúci nejakú pastvinu. Nohatý žrebec vyskočil, preletel vzduchom, pristál vo vysokej tráve a pokračoval ďalej.

Rozhodla sa, že si radšej nebude všímať guľky, ktoré jej svišťali za chrbtom. Zdalo sa totiž, že útočníci ju napokon nepotrebujú za každú cenu živú. Obzrela sa cez plece a zbadala asi desiatich maskovaných mužov, ako ozlomkrky bežia ku kamennému múru, snažiac sa ju zostreliť. Jej strážcovia im boli v pätách a snažili sa jej kryť chrbát.

Uháňala stmievajúcou sa krajinou a nespomalila, ani keď už bola z dostrelu ich guliek. Neustále sa však sústredila na vzdialenosť, ktorú už precválala. Zvuky boja boli čoraz vzdialenejšie, ale srdce jej stále ťklo ako o život.

Božemôj, bol azda Leon vážne zranený? Bol jej ako otec. Hádam ešte viac ako ten skutočný, kráľovský. Pri myšlienke, že tam svojich priateľov nechala napospas útočníkom, jej bolestivo zovrelo hrud'. Za posledné roky v exile sa všetci veľmi zbližili.

Jej myseľ priam kričala, aby sa vrátila za nimi a pomohla im. Vedela však, že by jej to verný strážca nikdy neodpustil. Musela mu prisahať, že to nikdy nespraví, lebo podľa jeho slov by sa to rovnalo samovražde.

Nie. Musí tomu drsnému starému levovi dôverovať. V stávke je oveľa viac než len ich životy. Závisí od nej celý Kavros.

Na chvíľu vytesnila svojich priateľov z mysle a pozornosť opäť sústredila na cestu. Obavami o nich sa bude trýzniť neskôr. Teraz potrebovala čistú hlavu pre prípad, že by sa útočníkom predsa len podarilo prenasledovať ju. Tri kilometre severne od miesta prepadu spomalila, skontrolovala kompas a zadívala sa na horizont. Teraz päť kilometrov severozápadne.

Vždy choď okľukou pre prípad, že by ťa sledovali, hovorieval jej

Leon. Všetok jeho tréning mala nezmazateľne vrytý do pamäti. Obrátila koňa na severozápad a opäť ho tryskom hnala ďalej.

Súmrak jej pomáhal ukryť sa pred nepriateľmi, no zároveň jej únik sťažoval, pretože kôň sa mohol kedykoľvek potknúť alebo stúpiť do jamy.

Chvalabohu, šťastie jej prialo. Posledným bodom protokolu Červená sedmička bolo prejsť ďalšie tri kilometre na západ. V tomto poslednom úseku dorazila k pustej vidieckej ceste.

Už bolo úplne tma.

Spomalila koňa. Cesta bola úzka a kamenistá a jej zadýchaný hnedák by si na nej mohol ublížiť, čo by jej pri úteku vôbec nepomohlo.

V myšlienkach sa vrátila k maskovanému útočníkovi, ktorého zastrelila. Nebolo jej to ľúto, ale po stlačení kohútika jej ostalo trochu nevoľno. Mnohokrát si streľbu nacvičovala, ale ešte nikdy nemusela nikoho skutočne zabiť. Triasla sa, snažiac sa zahnať tú spomienku.

Leon ju učil, že občas skrátka nastane situácia, kto z koho.

Po chvíli sa opäť obzrela cez plece, no ešte vždy sa zdalo, že ju nikto neprenasleduje.

Keď unikla bezprostrednému nebezpečenstvu, opäť sa jej začal zmocňovať strach. Cítila sa taká zraniteľná. Sťažka preglgla a nervózne potľapkala hnedáka po krku.

„Dobry chlapec,“ zašepkala vdáčne. „Netušíš náhodou, kde sme?“

Vedela len, že nasledujúcim bodom v protokole je zbaviť sa koňa. Nechcela sa s verným zvieraťom rozlúčiť, ale vedela, že ak ju prenasledovatelia stopujú, pôjdu za ním.

Musí pokračovať pešky.

V mysli si vybavila posledný bod svojej misie, ktorý jej Leon pri každom výcviku prízvukoval. *Nakoniec nájdite v okolí týchto súradníc čo najbezpečnejšie miesto a skryte sa tam, kým si po vás neprídeme. Ak uvidíte kohokoľvek iného, nevychádzajte, varoval ju. Nevychádzajte z úkrytu, kým sa na vlastné oči nepresvedčíte, že je to niekto z nás. Nedajte sa oklamať.*

„Nuž, a je to tu,“ povedala koňovi roztraseným hlasom. Po asi troch kilometroch chôdze po vidieckej ceste ho zastavila. „Je načase poslať ťa preč a skryť sa.“ Zosadla a uvedomila si, že nohy sa jej ešte trasú.

Rýchlo žrebca odsedlala a sňala mu uzdu, aby sa jeho pôvod nedal nijako identifikovať.

„Ďakujem,“ šepla a poslednýkrát potľapkala mocné zviera po zamatovom krku. Potom neochotne odstúpila a pleskla ho po zadku. „Chod', chlapče. Utekaj!“

Vysoký elegantný hnedák s bielou hviezdou na čele sa však ani nepohol. Len pohodil hlavou, akoby pochyboval, že bez neho prežije.

„Netvár sa ako mulica. Si voľný, chod'!“ zvolala. „Kšá!“ Ešte raz ho poriadne pleskla po zadku. Nato kôň odrkol a konečne odcválal do tmy.

Sophia zamračene hľadela jeho smerom a keď dupot kopýt napokon doznel v diaľke, tesnejšie si ovinula svoj dlhý cestovný plášť. Odrazu sa cítila nesmierne sama.

Nič to. Iné princezné možno potrebujú rytiera, ktorý by ich zachránil, ale ona nikdy nebola ten naivný typ, čo by bezmocne čakal na spasenie. Ešte to tak.

Vopchala kompas do vaku a prehodila si ho cez plece. Aspoň že ešte mala svoju dýku. Pár listami a vetvami zahladila konské stopy a vydala sa do tmavého lesa hľadať vhodný úkryt, v ktorom by mohla prečkať aj niekoľko dní.

Bože, na takomto mieste sa skutočne nemusela obávať, že by ju niekto zbadal. Leon, kam si ma to len poslal? pýtala sa v duchu.

Bola doslova uprostred ničoho.

Práve vo chvíli, keď sa už začínala báť, že v okolí týchto súradníc žiadny vhodný úkryt nenájde, zbadala pred sebou čisťtinu. Na nej navrchu malého kopca stála stará opustená stodola. To by mohlo byť ono.

Podišla bližšie a zastala na okraji lesa, skrytá medzi stromami ako vysoká zver. Chvíľu lúku aj stodolu sledovala, aby sa

uistila, že tam naozaj nikto nie je. Potom rýchlo prebehla po tráve zaliatej mesačným svetom k dreveným vrátam.

S nastraženými zmyslami a dýkou v ruke napokon kradmo vkĺzla dnu. Nebol tam nikto. Dokonca ani zvieratá. Možno nejaké pavúky či pár lastovičiek spiacich vo svojich hniezdach. Zakrádala sa čoraz hlbšie do stodoly a neustále sa obozretne rozhliadala.

Nuž, nie je to žiadny palác, pomyslela si, ale musí to stačiť.

Zakrátko zhodnotila, že pôjd bude pre jej úkryt najlepšou voľbou. Nielenže tam bude v bezpečí, keby niekto vošiel, ale navyše bude mať dobrý výhľad na celú okolitú krajinu. Vďaka tomu bude trochu sebaistejšia, ale najmä bude mať výhodu oproti prípadným prenasledovateľom, lebo ich už z diaľky uvidí prichádzať.

Chytila sa rebríka a s vakom prehodeným cez plece sa rázne vyšplhala hore. V duchu si lámala hlavu nad tým, kto mohol byť za tým útokom.

Ali Paša. Bola si istá, že to bol on, ten lotor. Jej nebohá matka kráľovná Theodora si odpľula zakaždým, keď niekto toho hrozného Turka spomenul.

Osmanská ríša už dávno zhltnú väčšinu Grécka. Ali Paša si však robil nárok na územia, ktoré ešte ostali slobodné. So svojou hordou barbarských albánskych bojovníkov ich neustále ohrozoval a vyhnať z domovov mnohých gréckych aristokratov vráťane Leona. Sophia by stavila svoj krk na to, že teraz si nárokoval aj Kavros.

Sadla si na zaprášené drevené dosky pôjdu a rázne sa pustila do posledných úkonov svojej misie.

Odložila vak, vyzliekla si cestovný plášť a rozprestrela ho na zem. Potom nožom opatrne rozpárala podšívku a vytiahla prosté sedliacke šaty ukryté vnútri.

Nervózne sa rozhliadla, vyzliekla si zamatové kráľovské rúcho a vymenila ho za jednoduchý odev dojičky krávk.

Jedného dňa sa na tom dobre zasmejem, hovorila si v duchu, zapínajúc si nevýraznú sivú sukňu.

To nič. Hlavne, že je nažive.

Ďalším krokom bolo odstrániť všetky dôkazy o jej kráľovskom pôvode – oblečenie, doklady, šperky, pečatný prsteň aj zlatú sponu do vlasov s vyrytým rodinným erbom. Rozopla si ju, potriasla hlavou a uvoľnila dlhé čierne kadere z pevného drdola.

Potom všetky usvedčujúce predmety zabalila do odpáranej podšívky plášťa a rozhliadla sa, aby pre ne našla vhodný úkryt. Napokon sa rozhodla, že ich strčí do starej plesnivej kopy sena.

Ostala jej už len dýka, vak so zásobami a vonkajšia vlnená vrstva plášťa. Tú si rozprestrela na seno, aby si na ňom mohla trochu odpočinúť.

Z vaku vytiahla cestovnú fľašu a odpila si, ale nie príliš veľa. Musí si vodu šetriť pre prípad, že by jej strážcom trvalo dlhšie, kým ju nájdu. Mala pri sebe aj nejaké jedlo a skladací ďalekohľad.

Odložila fľašu, vzala si ďalekohľad a podišla k malému okienku na východnej strane stodoly.

Roztiahla ho a priložila k oku. S potešením zistila, že má zo svojho miesta skvelý výhľad na mesačným svetom zaliatu cestu, po ktorej prišla.

Okrem toho nevidela už nič zaujímavé. Len stromy a ovce, ani náznak nejakého osídlenia. Iba tmavá pokojná krajina spiaca pod ónyxovou oblohou posiatou žiarivými jesennými hviezdami.

Po chvíli prešla na opačnú stranu pôjdu, aby skontrolovala výhľad z druhého okna. Ach, aspoň tam bolo niečo na pozretie.

Pohľadom hneď spočinula na ruinách malého normanského kostola uprostred poľa, čo by kameňom dohodil od nej. Hoci vieru stratila už dávno, predsa len ju jeho prítomnosť akosi upokojovala.

Pri rozpadávajúcom sa vchode stáli kamenní anjeli, tajomne sa vynímajúci v mesačnom svite.

Odrazu si všimla slabé svetlo poskakujúce na špinavých okenných tabuliach na mieste, kde boli kamenné múry ešte nedotknuté. Zvraštla obočie. Nieкто sa prechádza v tých ruinách? A o tomto čase?

Opäť priložila ďalekohľad k oku a uprene sa zahľadela na deravé steny kostola, keď vtom zbadala muža celého v čiernom, ako zažína sviečky na oltári.

Zmeravela a napäto ho sledovala.

Jeho sklúčený výraz nasvedčoval, že je pohrúžený do svojich myšlienok. Po jednom zažínal každú bielu sviečku na kovovom podstavci a ich trepotavá žiara mu osvetľovala strnulé a vážne črty tváre. Mal rovný nos, stisnuté pery a krátke strnisko na silnej čeľusti. Havranie vlasy boli trochu dlhšie, rebelské kučery mu siahali až ku golieru kabáta. Srdce sa jej rozbúchalo. Kto je ten muž?

Predstavuje pre ňu hrozbu?

Svetlo bolo príliš slabé a vzdialenosť medzi nimi príliš veľká na to, aby si mohla byť istá. Bol celý v čiernom, takže by to mohol byť aj kňaz. Niečo jej však našepkávalo, že nie je. Vyzeral totiž skôr ako hriešnik než svätec. Alebo ako stratená duša.

Uprene ho sledovala, nevediac, čo si má o ňom myslieť. Bol veľmi príťažlivý. Pôsobil ako džentlmen, no predsa bolo v jeho výraze čosi tvrdé, chladné a divoké.

Nuž, toto osamelé miesto očividne nie je také pusté, ako si myslela.

Keď muž dokončil svoju prácu, dlho ostal stáť so zrakom sklopeným k zemi. Zdal sa jej milión kilometrov vzdialený. Potom sa odrazu vzdialil od stojana so sviečkami a stratil sa jej z dohľadu. Po chvíli ho opäť zbadala, ako vychádza z kostola.

Trochu sa jej ulľavilo, keď videla, že zamieril opačným smerom.

Niekde tam musí byť nejaký dom.

Keď jej muž zmizol zo zorného uhla, Sophia sklopila ďalekohľad a premýšľala, či je stodola skutočne bezpečným miestom na úkryt.

Zdalo sa však, že tajomný neznámy má dosť svojich problémov, takže bolo dosť nepravdepodobné, že by sa zatúlal až k nej.

Ale môže sa na to spoľahnúť?

Nemala však veľmi na výber. Nechcela sa vrátiť na cestu, lebo sa mohlo stať, že útočníci predsa len zachytili jej stopu.

Hryzla si do pery a ešte raz si prehliadla okolitú krajinu, zvažujúc svoje možnosti.

Po chvíli si ticho vzdychla a rozhodla sa ostať. Tí odporní barbari, ktorí napadli koč, jej očividne chceli ublížiť, zatiaľ čo tento osamelý cudzinec v kostole zjavne bojoval len proti svojim vlastným démonom.

Pravdepodobne si ju ani nevšimne, kým ju nenájdu jej strážcovia. A keby to aj náhodou zistil, nemala žiadny dôvod obávať sa ho. Iste, mal trochu nebezpečný pohľad, ale ak bol v takúto neskorú hodinu v kostole, hoci rozpadnutom, a z nejakého neznámeho dôvodu tam zapaloval sviečky, tak to aspoň nasvedčovalo, že má nejaké svedomie a pocit viny. To sa o neznámych maskovaných zločincoch, čo ju prepadli, povedať nedalo.

Neznámych? pomyslela si trpko. Sú to Turci. Som si tým istá. Európske krajiny, ktoré by boli inak medzi hlavnými podozrivými, boli vyčerpané takmer dvadsiatimi rokmi vojen, rovnako ako Anglicko.

Odrazu za sebou začula akýsi šuchot.

Bleskovo sa zvrtila a vytiahla dýku.

Srdce jej bilo ako o život, keď pohľadom prehľadávala všetky tmavé zákutia povaly, ale nikoho nezbadala. Vtom jej pohľad upútal pohyb v kope sena.

Čože?

Tlmene sa rozosmiala. Spustila ruku s dýkou, s úsmevom sa chytila za srdce a pulz sa jej pomaličky začal vraciť do normálu.

Boli to mačiatka.

Maličké huňaté guľky, ktoré sa očividne vydali na nočný

prieskum. Tri z nich dokonca objavili jej vak a jedno sa už stihlo celé strčiť dnu, takže mu vytŕčal už len pásikavý chvostík.

Potom zmizol aj chvostík, vak chvíľu šuchotal a napokon malý nezbedník vyskočil rovno na svojho súrodenca a začali sa spolu kľbčiť.

Nuž, pomyslela si s úsmevom, neboli to práve tí strážni anjeli, ktorých by si teraz priala mať po boku, ale aspoň ju títo malí loptoši trochu zabavia.

Poslednýkrát sa obzrela cez plece na opustený kostol, pustila neznámeho cudzinca z mysle a išla sa skamarátiť s huňatou trojicou nezbedných mačiatok.

Uvítala čokoľvek, čo ju dokázalo aspoň trochu rozptýliť od tej hrôzy a myšlienok na jej priateľov. Určite budú v poriadku. Jej grécki strážcovia boli veľmi dobre trénovaní. Aj napriek tomu sa jej však takto oneskorene začala zmocňovať hrôza z toho, čo sa stalo.

Iste, vedela, že je jasný terč. Nečakala však, že sa to začne už teraz.

Sadla si na plášť k nemotorným plachým mačiatkam a pohrúžila sa do myšlienok. Čo si vôbec myslela? Ako jej mohlo napadnúť, že ten plán vyjde? Že sa jej len tak podarí získať otcov trón? V túto tmavú osamelú hodinu, po tom všetkom, čo sa stalo tam na ceste, sa viac nedokázala ubrániť pochybnostiam. Kto je, že si trúfa vládnuť celej krajine? Ona, obyčajné dievča!

Najhoršie zo všetkého bolo, že Kavros si už vlastne ani nepamätala. Mala len tri roky, keď odtiaľ musela aj s rodinou ujsť. Ešte však nezabudla na streľbu z kanónov v tú hroznú noc. Iste, mala kráľovskú krv, ale veď je ešte príliš mladá. Má sotva dvadsaťjeden, preboha!

Odrazu si spomenula, že dnes má narodeniny.

Potichu cynicky odrfkla a zvalila sa na cestovný plášť.

Jej plán chrstnúť to britským diplomatom do tváre spolu s jej nárokom na trón sa skončil v hromade plesnivého sena.

Nuž, možno dojičky kráv majú v živote viac šťastia, po-

myslela si, zatiaľ čo si ju jedno z mačiatok prišlo obzrieť a poštekľilo ju na tvári jemnými fúzikmi.

Len prosté každodenné starosti. Nikto sa ich nesnaží zavraždiť... Svojej priateľke Alexe musela už azda stokrát zopakovať, že byť princeznou nie je ani zďaleka také príjemné, ako sa zdá.

Pevne zavrela oči a odmietla sa poddať slzám strachu a beznádeje.

Naraz sa však rozosmiala, lebo mača jej odrazu zahryzlo drobnými ostrými zúbkami do ruky.

No, zdá sa, že Leon mal pravdu. Nesmie nikomu veriť. Dokonca ani tomuto drobnému chlpatému kľbku.

Vzala ho do ruky a prísne naň pozrela, ale malý loptoš jej len ďalej usilovne obhrýzal hánky.

Druhá kapitola

Noci bývali ťažké, pretože keď sa svet ponoril do tmy, v mysli sa mu vždy vynorili obrazy tých podivných vecí, ktoré videl, stojac na prahu smrti, a vnútro mu zvieral nepríjemný pocit zo všetkej krvi, ktorú vo svojom živote preliel.

Či už smeroval do neba alebo do pekla, bol si istý aspoň tým, že unikol z pazúrov smrti z nejakého dôvodu. Očividne mal na tomto svete ešte nejakú úlohu. Nech už to bolo čokoľvek, počas tých dlhých temných nocí sa modlil, aby tým dokázal splatiť svoj dlh za všetko to zabíjanie.

Pred tým, ako prišiel na toto pusté miesto, bol vojak. Veľmi dobrý vojak.

Nebol si celkom istý, čím je teraz, ale prvé ranné lúče svetla mu vždy akosi vrátili pokoj do duše.

Nový deň nebol žiadnou bezvýznamnou samozrejmosťou. Najmä nie vtedy, keď ste už nemali byť medzi živými.

Major Gabriel Knight vyšiel na priedomie starého farmárskeho domu a pomaly a opatrne sa nadýchol sviežeho ranného vzduchu.

Bolo to skvelé môcť sa opäť nadýchnuť bez bolesti.

Zaklonil hlavu, užívajúc si slnečné lúče na tvári. S novým dňom sa mu na perách zjavil náznak ťažko vydobyťého úsmevu. Natiahol si ruky nad hlavu a uvoľnil plecia, ešte vždy trochu ubolený od včerajšej snahy o znovunadobudnutie svojej sily.

Potom ich spustil, založil v bok a pohľadom spočinul na malebnej krajine rozprestierajúcej sa pred ním.

Bolo tu tak krásne. Tak pokojne.

Narodil sa a vyrástol v Britskej Indii a do Anglicka prišiel len pred pár mesiacmi. Pomaly si však už zvykal na jeho fádnu a upravenú krajinu so živými plotmi z hlohu a úhľadnými lánmi polí. Toľko pokoja a bezpečia, až mu to pripadalo čudné. Musel však uznať, že to bolo istým spôsobom kúzelné. Chumáče hmly ešte vždy viseli v zelených údoliach medzi zvlnenými kopcami a za starobyľým kamenným kostolom videl na lúke svojho bieleho koňa, ako sa pasie na jesenných kvetoch a orosenej vysokej tráve.

Lenivo sa usmial a pokrútil hlavou. To zviera tu riadne priberie.

Po chvíli vykročil zo stáročiami vyšúchaného kamenného prahu smerom za svojimi každodennými povinnosťami.

Tie sa výrazne líšili od tých, ktoré mal v minulosti, ale jeho predošlý život preňho viac neexistoval. Odložil zbrane a zakravené symboly svojej vojenskej pýchy.

Jeho bojové úspechy a sláva už nič neznamenali.

Bol vtedy taký zaslepený, akoby ho ovládali nejaké hrozné nadpozemské sily. Teraz však už vedel, že je len obyčajný človek. Človek, ktorému sa otvorili oči.

Intuícia mu našepkávala, že osud má s tým bojovníkom v ňom ešte nejaké úmysly, ale snažil sa ju nepočúvať. Dostal v živote druhú šancu a nemienil ju premrhať. Len málo smrteľníkov malo možnosť vidieť, čo je na druhej strane toho tunela, a on videl dosť na to, aby pochopil, že si musí užívať jednoduché radosti každodenného života a byť za ne vďačný.

Sľúbil si, že presne to bude robiť. Najprv išiel napumpovať vodu a fascinovane sledoval krištáľovo čistý prameň prýštiaci z výtokovej rúry. Veci, ktoré by v minulosti považoval za samozrejmé, ho odrazu uchvacovali svojou nádherou. Voda. Boh mu je svedkom, že keď viedol svojich mužov cez indickú púšť, zistil, že voda je život.

Ako stláčal pohyblivé rameno pumpy, postrehol, že už necíti bolesť v strede hrudníka. Bol takmer uzdravený, už sa mu skoro vrátila jeho predchádzajúca sila. Otázkou ostávalo, ako ju tentoraz využije. Riešenie zatiaľ nepoznal. Buď trpezlivý, povedal si už tisíci raz. Odpoveď príde sama.

Ako druhé nachystal krmivo pre koňa, vychutnávajúc prenikavú sladkú vôňu ovsa. Vyniesol ho von do výbehu a stačilo len zatiasť vedrom a Hrom už s hladným zaerdžaním uháňal k nemu. Gabriel položil vedro pred svojho majestátneho tátoša a všimol si, že pri korýtku so soľou je opäť stádo sŕn.

Zdalo sa však, že koňovi vôbec neprekážalo podeliť sa. Srdečne ho potľapkal po krku, nechal ho, nech si užíva voňavé zrno, a vybral sa k svojej ďalšej zastávke pri kuríne. Kým sa kotkodákajúce sliepky hašterili nad zrnom, ktoré im plnými priehrstiami rozsypal na zem, pozbieral pár hladučkých vajec. Priniesol ich dnu pani Mossovej, jeho sivovlasej mrzutej gazdinej, ktorá pobehovala po kuchyni ako každé ráno.

„Máte už mlieko, pane?“

„Práve poň idem,“ odvetil, berúc si vedro. Domáca si o ňom iste myslela, že je čudák. Urodzený nájomník, ktorý si namiesto hordy sluhov robil všetky domáce práce sám. Pri živote v armáde sa človek naučí sebestačnosti, no hlavným dôvodom bolo, že Gabriel chcel – alebo skôr potreboval – byť sám.

Vyšiel opäť von a vybral sa za párom kráv pasúcich sa na lúke pod košatým dubom. Keď ich podojil, vrátil sa s vedrom dnu, no skôr než ho podal pani Mossovej, odliat trochu do misky. Stará žena sa nesúhlasne zamračila, ale on si ju nevšímal a odniesol čerstvé krémové mlieko mačiatkam.

Mamu im zahrdúsila líška, a tak zaniel malíčkové siroty do